

[*делица* *ми*]

вестник на ЕГ "Пловдив" и четвъртото измерение

брой 6

цена 0.40 лв.

април 2002

ЕГ "Пловдив" – едно от най- добрите училища в Европа!

>> За останалите изводи от DSD-тата и
връчването им разказва Албена >> стр. 4

>> Дали протестите на учениците срещу
матурите на 24 февруари бе поредното
"чудо за три дни"??? >> стр. 4

>> В-EXTREME :: как да ви се отвори
парашута ще разберете от Моника >>
стр. 12

>> 2002 бе обявена за "Година на
Физиката". По инициатива на г-жа
Андонова публикуваме притурка с два
разказа, които... >> стр. 5-8

>> Г-н Александър
Первазов за футбола,
матурите и
образованието в
България >> 3 стр.

>> Баскетболният ни тим
с достойно представяне на
областното първенство
>> 12 стр.

>> Футбол = Бизнес ??? >>
3 стр.

>> Как Младите музиканти
от "Free Style" едвам
отървали боя след гаф със
"Сигнал" >> 10-11 стр.

10x to :: "КАММЕКС" АД

Мортън Ру, "Вълната" и фашизмът

Накратко за манипулацията на масите

През 1981 год. излиза от печат един изключителен по естеството си роман. Мортън Ру, журналист, репортер и писател, обединява трите си поприща в едно - романа "Вълната", в който той пресъздава един реален експеримент с човешкото съзнание, граничещ с абсурдността и скандалността.

През 1969 год. в Пало Алто, САЩ, Рон Джоунс - обичан и уважаван учител по история в гимназиалния курс, предава на класа си откъслечни моменти от европейската история. За да илюстрира разрушителните събития от фашистката диктатура на Хитлер, Джоунс прожектира документален филм за холокоста, който, неочаквано за него, събужда оживена дискусия и помитащ водопад от въпроси, които всеки нормален мислещ човек си задава при сблъсъка с такава животинска жестокост - "Зашо се е случило това? Зашо никой не е противодействал? Нима хората са слепи и глухи за тези събития? Всички германци ли са били фашисти?" В опита си да намери отговори на тези въпроси, Джоунс избира една доста екцентрична и своеобразна алтернатива - да онагледи механизма на фашизма чрез един скандален експеримент.

Още на следващия ден учителят се заема с осъществяването на своя пътлен, но целесъобразен замисъл (целта му е да докаже, че фашизмът като потенция съществува непрестанно и никой не е застрахован). С невинни ролеви игри той насаждда стереотипа "власт чрез дисциплина", доказвайки на учениците, че именно чрез контрол над себе си и над другите се постига максимален резултат. Сама по себе си, обаче, тази идея е "А"-то на фашизма (както ще обясня по-нататък). След това Джоунс обяснява друг принцип - "власт чрез съюз", илюстрирайки как една общност гарантира успеха на една идеология и как една общност трябва да функционира. Както се досещате, това, реално погледнато, е "Б"-то на фашизма. Най-накрая, историкът завършва основите на фашисткото поведение чрез третото мото - "власт чрез дейност", което има за цел да накара повече хора да съдействат за разпространението на една пагубна философия.

Усилията на Рон Джоунс са увенчани с успех - скоро не само курсът по история, а и цялото училище, включително и отборът по футбол, се присъединяват, за да се основе клубът "Вълната". Наред с въодушевлението от положителното

въздействие на организацията, обаче, покълва и дяволското семе на фашизма. Джоунс се провъзгласява за лидер, славата му расте с космическа скорост и все повече и повече го погълща в сладкото му огнищце. Той назначава ученици, които да следят за всеки, който отрича идеологията на "Вълната" или изпитва някакви съмнения относно нея. Приятелства са погубени. Момче евреин става жертва на побой. Масова паника и уплах обхваща онези, които не членуват в клуба. Възмутени родители търсят справедливост и логично обяснение на случващото се. Рон Джоунс знае, че е време да прекрати експеримента, но лидерската му позиция така му се усложда, че той решава да го продължи с обяснението, че ако се сложи изкуствен край, децата няма да достигнат до правилния извод и всичко сторено ще бъде безполезно. Но ситуацията заплашително наближава своята ескалация и учителят е принуден да завърши по-скоро приумицата си. Затова той събира всички членове на "Вълната" под претекст, че ще се оповести превъртането й в световно движение и ще бъде представен лидерът на всички лидери. Негов облик трябва да се прожектира на голям еcran, но билото платно остава празно. Наместо това се съмкват завесите на голям плакат, на който е изобразен..... Адолф Хитлер. "Ето го! Ето го вашият водач!", сочи към портрета Джоунс пред очите на смяяните ученици. Настъпва моментът на просветлението и всички присъстващи осъзнават, че са били кукли на конци, бездушни, безмозъчни и безразсъдни марionетки в ръцете на един доброжелател (и слава Богу!!!). Рон Джоунс сам получава урок - че популярността и властта са нож с две остриета.

Завладяваща книга, нали? Честно казано, започнах я с голяма доза скептицизъм, но я прочетох не на един, ами на половин дъх. Само че моята болна глава с нестихващото ѝ любопитство не ми даде спокойствие. Постоянно о черепната ми кутия се думкаха въпроси: Какво е фашизмът? Как въздейства на хората и защо въобще успива? Не е ли фашизмът чиста проба манипулация? А какво е манипулация? А какво не е манипулация? И какви по дяволите ги мисля в момента?

Следва продължение...

>> Албена <<

Хората си падат да подаряват шантави и оригинални подаръци, които обаче не винаги се харесват на новия им притежател. Учениците от ЕГ "Пловдив" явно нямат нищо против тях, защото досега винаги са ги изненадвали приятно. И така, очаквай за следващия празник нещо шантаво, ако някой се вдъхнови от нашата анкета.

Кой е най-шантавият подарък, който си получавал /-а?

Парче дърво със забити вилица, лъжица и безопасна игла. Плюс това и едно "Данон Вълшебство" - анонимен

Докато бяхме в едно кино, ми подариха два хамстера в клетка с трици. после разсипахме триците- Велина, 8д

Пакет пуканки за именния ден- Пламена, 8д

Огромни обувки и прашки от баба ми- Катя, 8д

Кутия бонбони за Коледа- Ася, 8д

Една дамска превръзка, на която пише "Честит имен ден!" с червено- анонимен

Постер "ИЗЛИРВА СЕ" с моя снимка и обявена награда- анонимен

Четка за тоалетна чиния- анонимен

Презерватив- Яна, 8з

Детско бельо- анонимен

Аз съм цесекар, а ми подариха шатче на Левски- анонимен

Прашки със сребърна обвивка, които бодат- анонимен

Тухла- анонимен

Клонче с едно топче и три листенца- Таня, 11а

Клоун- анонимен

Шише и презерватив на него- анонимен

Долната част на мотика- анонимен

Дъвка, опакована в огромен пакет- анонимен

Домашна торта, от която липсват няколко парчета- Николета, 11ж

Бастун с презерватив на него и една плюшена овца- Аврам, 8а

Паве и тротоарна плочка- анонимен

Леген за побъръщане- Добрин, 11ж

Муха в кутийка- Калина, 8ж

Бидратор- анонимен

*Бел. авт. Много хора предпочитаха да запазят самоличността си в тайна, по незнани за мен причини. Най-вероятно се срамуват или страхуват, но нека все пак знаят за следващия път, че ние няма да използваме имената им за някакви други цели, освен публикуването им в [декта те].

>> Надя <<

Александър Первазов: “Футболът и образованието ни си приличат.”

Любимецът на учениците смята, че гимназията ни функционира по една стара социалистическа формула.

Какво ви накара да приемете страната на учениците по проблема “матури”?

Подкрепих я от една страна, защото страшно много ми хареса позицията, която засяга учениците не само от Пловдив, но и от цяла България. Те се изживяват в ролята на хора, които сами определят стъблата си и не желаят да бъдат електорат – това, което страшно много пречи на държавата ни в момента. А и поради личните си убеждения, че българският език, а и цялата ни система на обучение има нужда от реформи.

Това, което се пропагандира в момента, е само крики, които с нищо не допринасят за един съвременен, европейски характер на образованието. Нашата езикова гимназия продължава да функционира по една стара социалистическа формула за езикова гимназия – училище, в което отиваш да научиш чужд език и да се “спасиш”. Много неща и дипсват на тази система. Но основното е, че акцента не пада върху езика. Тук трябва да се изучават дисциплини като риториката. Трябва да се приложи чист хора, които познават словото и въвеждат му проявление да го владеят изкуството и на тази база да се реализират в обществото. Абсолютният минимум е усвояването на един чужд език в гимназия, определяната като езикова. Не мога да приема и начин, по който трябва да протече матурата – въпросното литературно интерпретативно съчинение. То подтиква учениците към извиране на чужди мисли, а не ги настърчава да изкажат собственото си мнение. И не на последно място отношението на министерството ме накара да приема страната на учениците. Но некам да подчертая, че не съм против матурите – всеки, който запърши основното си образование трябва да положи един такъв изпит, който да бъде неговия старт в обществото, но този изпит трява да бъде премилен и трябва да отваря някои врати. Не искам как в близките 6-7 години при тази система и в тази държава университетите ще отворят вратите си за ученици, изпържани отично и някогашната матура. ВУЗ-овете

Визитка: Александър Первазов е учител по български език и литература в ЕГ “Пловдив”. Завършил е ПУ “Паисий Хилендарски” специалност български език и литература. Освен в Пловдив е преподавал и в Карлово. Стана известен не само с пропаганта на фенофеста на “Битев”, но и като един от тримата учители, които се покаяха в предаването “Искрено и лично” на бTV и открило подкрепата учениците по така нациумел проблем “матури”. Причината?

печелят търдие много от автономията си и има как да им бъде наложено да се прости с нея.

Не закъсня ли търдие много този бунт?

Никак не е късно, ако в министерството има истински демократи в хора, които имат за младите личности на България. Те просто трябва да преосмислят своята позиция – “признат гръх не е гръх”. Има време когато да се коригират. Непростимо е при положение, че младите хора напускат масово страната следващите няколко поколения да бъдат превърнати в опитни забърза.

Училиват ли учениците да наложат собствено мнение поне в часовете по български?

Ученческото мнение все повече тежи – търдие малко са колегите, които налагат алгоритмен стил на работа – да търдят, че само това, което те са казали е вярното, мъдрото, истинното. В това отношение се направиха доста сериозни проблеми – още повече, че в българското образование пакат все по-млади хора, които са далеч от този тип преподаване и изискване на изтвореността на знания – самият начин на живот на ученици и преподаватели показва че акцентът трябва да пада върху креативността.

Какво чете днешната младеж?

Приказките, че чегенето на книги отмира и че компютърът унизи литературата не се потвърждават. Ето – в 10 клас сега изучаваме Чехов и съм изненадан как този учител на съвремените модернисти съгна до сърцата им. А в факта, че в библиотеката не мога да намеря неговите томчета гонори много. На днешните ученици им харесва класиката. Всеки има предпочитания към един и не харесва други автори, но съм сигурен, че трябва да има уважение и да се разбира, че наблюдавам такова нещо сред и пътниците си.

Трябва ли да има съвременни автори в учебната програма?

Това е голям недостатък на българската образователна система. В учебниците има едно връщане към миналото, но не трябва да се подценяват настоящето и бъдещето. Необходимо е да се изучават както български, така и съвременни чужди автори, които са любими на младежите. Проблемът за текстовете, които трябва да бъдат застъпени в учебната програма е много тежък. Тук също са необходими някои радикални промени, защото един и същи нравствени ценности могат да бъдат доведени до съзнанието на учениците както чрез едно битие, което им е неподното, така и чрез един съвременен, близък до тях текст.

Вие сте и на отговорна длъжност във фенклуба на “Ботев”. Как успявате да съчетаете работата на двете места? Е, е, е (смеес се). Българинът е работлив душа. Това, което върши в “Ботев”, ми е като хоби. Когато човек върши нещо от сърце не му пречи нито работата, нито загубата на време.

По какво си приличат футболът и образованието?

И двете са отделни сфери на живота, на културата на обществото, а обществото е едно. Следователно проблемите са едни и същи. И в образованието, и в спорта основното е да изявиш себе си, да победиш, да се докажеш, да преоткриеш себе си, да спечелиш симпатии на обществото. А и в двете има определени несправедливости, искомисии, реформи – най-пресния пример са матурите.

>> Иван Минков <<

Какво се случи тази година с немските паралелки?

Или как DSD-дипломите принудиха една привилегирована да се обърне към непосветените и нехаещите

11 април, 2002. 10:30 а.м. Пред Център за срещи Саксония-Анхалт се тълпят бодри-бодри 48-те ученика от немските паралелки, които в продължение на приблизително 2 години се готвиха в специалните паралелки, в които се преподаваше по немска програма. Става въпрос за т. нар. Leistungsklasse-та, DSD-паралелки, или, както още ги наричат някои недоброжелателни елементи – "привилегированите". Всъщност, това понятие съвсем не е точно, защото "привилегиите" им се свеждат до няколко неучебни дена, на които се провежда фактическите изпити, и малко повече свободни часове. Да де, до края на годината... Всичко останало може да бъде наречено всякак, но не и "привилегия". (Извинете, обаче никой друг не е писал курсова работа в началото на последната си година в гимназия...)

Учениците от тези паралелки положиха изпит по немски език в 5 части още на края на месец ноември. Той се състоя от: устен изпит (с прочит на текст и коментар към него, както и презентация на курсовата работа), слушане с разбиране, четене с разбиране, граматически текст и писане на нещо средно между сбит преразказ, коментар и резюме, което в тези среди е познато като Inhaltsangabe und Kommentar. Въпреки тежката работа, оставила след себе си торбички под очите, среднонощи кошмири и някои леки психични отклонения (пример – патологична

привързаност към речника Wahrig, или отговори от типа "Ама natürlich"), усредненият успех на групата беше направо по-

разителен – 80,2 от 100 възможни точки и нито един скъсан на изпита. Това директно изстреля ЕГ "Пловдив" в орбитата на най-добрите български и европейски училища, както сподели г-н Бурхард, който, най-общо казано, е консултант по DSD-програмата за Пловдивския окръг. Г-н Бурхард лично връчи дипломите Deutsche Sprachdiplome Stufe 2. С тях всеки един от издържалите може да кандидатства за висши учебни заведения в Германия, без да полага така омразния DSH (за непосветените – изпит, който установява достатъчно ниво на владеене на немския език за прием). Освен това "привилегированите" могат да кандидатстват и от квотата на германците, или, иначе казано, отпада и Numerus-Clausus – враг №1 на чужденците (отново за непосветените – ограничение за приема на чужденци за определени специалности).

За да станат всички тези прекрасни неща факт, обаче, голяма заслуга има г-жа Лилия Василева – учителката. Тя е главният виновник за невероятния

успех и сега е пратена "на заточение" в Германия, за да обогати вече доста големия си професионализъм и да предаде част от него на начинаещи учители. От дното на тя ще "мъчи" нови 50 ученика. Блазе им...

Церемонията по връчването на DSD-дипломите по блясъка си се равнява с "Оскарите". 48 сияещи лица, 48 забележителни тоалета, извозване с коли, помахване с ръка в стил "кралицата-майка", много вълнение и по-малко притеснение (дали няма да се спъна като си взимам дипломата, размазана ли ми е спиралата...). След същинската част мнозинството преминава на по-привлекателната – блофета, предлагаш доволни количества вино и разни вкуснотии. След тази стабилна увертюра всеки тръгна накъдето му видят очите, за да довърши празника. Главната се превърна в парад на модата (и на други работи)...

От
"привилегированата"
Албена

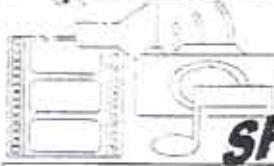
ТРЯБВАШЕ ЛИ НИ ТОЗИ МИТИНГ?

Веднага след протестните митинги срещу матурите се изказаха мнения, че такива действия са напразни, безполезни, само показни и в крайна сметка ще се окажат поредното "чудо за три дни". И напълно основателно, доколкото прискората цел на протестите – да се отменят матурите за тази година, остана неизпълнена. Отпадна само матурата по неопределения предмет гражданско образование. Но да се твърди, че шествията срещу матурите не са довели до нищо съществено, си е чисто късогледство. Може ли в цялата страна хора в най-апатичната към политиката възраст да излязат на улицата, за да заявят интересите си, и да няма резултат? (С гордост отбелзваме, че протестите бяха най-масови, разбира се, в Пловдив, и сред трите хиляди участници основната заслуга е, разбира се, на учениците от ЕГ "Пловдив".)

Какво всъщност спечелиха протестиращите от митингите? За българското образование се говори рядко, предимно на 24 май или 15 септември. Или по-точно говори се много, изглежда дори, че се върши много, само че ползата

някакси никой не може да усети. Но вчера на 24 февруари хората стояха пред телевизорите и, някои с неодобрение, се питаха дали техните деца са протестирали на улицата. А техните деца влязоха в ранните, късните и всякакви други новини и заслужиха място на първите страници на всекидневниците. Всички, от развлечуваните пенсионерки по балконите на "Руски" и "Гладстон" до чиновниците в образователното министерство, разбраха, че в българското училище и учениците решават за собственото си образование. (Тайно се надяваме, че вече наистина го знаят и в родната езикова гимназия :-)) Дали самите ученици осъзнаха какво постигнаха на 24 февруари? Дали тогава разбраха, че с този митинг отстояват правото си да влияят на своето образование? Не, за да излязат и протестираят в дъждовния февруарски следобед, те вече го знаеха.

>> Емо<<

SPECIAL EDITION

ЗИКА

От 16-19 май 2002 в Пловдив ще се проведе XXX конференция по въпросите на обучението по физика. Научната програма включва пленарни заседания и обсъждания на кръгли маси, секционни заседания, постерно представление и маладежка научна сесия "Спазването на склоната среда през погледа на младите". Към програмата се предвижда екскурзия, концерт, изложби и други. В училището ще се организират състезания, научни четения, изработване на табла, изложба с фотоматериали. Заявки за участие се приемат от учителите по физика. Тази притурка, в която сме публикували две разказа по темата е по инициатива на г-жа Андонова.

- За да свети пламъкът, трябва или да думиш целта, или да се оставиш да те води някой, който гори.

-Здрави! Как пътува? - той се усмихна с умиление - такава си беше тя.

-Здрави. Добре. **Огньят** е вижден. Трябва да го направим този път до край. Роланд. Той път е крайно време да намерим Светлината, пълата! Венчко се нареди да води към това откритие, приоритет, осъзнаване - както щеше да наречи. Времето доиде, партийоре Чака ни тежък път. - Тя чукаше и или погляд в очите му.

Той мълчаше и я гледаше.

-Зид - кимна.

-Хубаво.

Тръгнаха към дома на Роланд. Той предчувстваше, че скоро ще прихване греката, която я гореше, и то очакване. Тона "до край" го изненадаше и в същото време му отдаваше предизвикателство. Каквото и да се случеше, когато биха желали, то никога не беше дошо; винаги имаше характера на светлината. След като се разделиха, виждаха по-иско, разбираха по-добре. Беше по-светло. Този път сънищата му, предчувствията, подобичите - всичко водеше към нещо годимо и изосновно, което имене да се слухи. И сто, че тя се беше обаждала да извести, че пристига. - ей-така изведнъж, без да каже за какво - и вече беше тук. Имаха два дни време и труден път да изнрвят през Мрака към Сънцето. И двамата го усещаха с искриките са състива и потръпващи. Усещанието напомняше на глад.

*

-Запалих се от учителя, когото го слушах вчера - виновна Веда, когато стигнаха в къщата и се расположиха на леглота в спътника му. - Гонореше за онай метафора на Гурджиев с калъката, или я помниш?

Той кимна и тя продължи,

-Има нещо, което трябва да открием с теб. Роланд. Направо ме изгаря отътре! То е никак си...

-Знам какво е.

Контактът беше осъществен. Той се беше изненадан.

-Давамте искри проблеми, хора и други за известно време и се посвещаваме само на това, става ли?

-Беше - си ким се той. - Сутринта не идем изненади града на спокойствие. Иде ищам да ги измерим къде да си си

За природата на светлината или как човекът става Сънце Марияна Георгиева

там или ще се върнем тук.

Вървеше делово - кратко и ясно.

-Добре! - тя се запада. Инициативата се

бе пренесла и върху него. Балансът даваше да се разбере на пристъпето му.

-За какво става въпрос, все пак, Веда? За какво не говорим! Какво търсим?

Тя го поглежда в тъмното и се усмихна многоизненадено.

-Каквото винаги търсим, господарю на Мрака, каквото иниги. Тона, която търсят онзи, който иният, че съществува, но не го притежават. **Светлината.**

-Какво за нея?

-Как да се превърнем от бяло в сънце.

-Моля??

-Бядото отразява почти пълата светлина, попаднала върху него, почти нико от нея не прониква в структурата му. Сънчесто ногътна пълата енергия, попаднала върху него, преобразува я в себе си и я излъчва отново. Сънчесто свети, бялото - не.

-Бядото е несъзнато сънце - предположи той.

-Именно! Когато вървии по улицата и подминаваш непознати кора, градини, светофари, блокове - техните лъчи падат върху теб, но ти не ги изпращаш. Не с като да си съвсем слеп - да гледаш, тък да не видиш. Но скоро виждаш, но не забелязваш. Миничко от енергията им прониква в теб, все пак, во по-голямата част я отразяваш. Точно като белия цвет.

-Интересен паралел... Кога не светя като звезда тогава?

-Когато станеш осъннат, осъннато бяло - ти го ками.

-Как?

-Не знам... Тона трябва да открием - стадите, през които се минава в израстването на човека от също състояние към будност.

-Не става ли внезапно? Събуддането е мигновено явление.

-И да, и не. То самото, физически, е, пакистина по колко често хората вървят като хипнотизирани, полуспящи - полубудни?

-Доста чести, прави си. Те живеят тругат.

-Какво говориш? - Веда се изнрвави на лакти и се изречи в излегнатата фигура срещу нея.

-Ами те са съвсем съннати, но на друго място, в друго време. Например съвсем обнинат и пакната почниката си на

море, или вечерята, или срещата с шефа, а през това време се къпят. Или тък се върват назад в спомените си и изживяват отново минали случки и събития, а в настоящия момент или пушат, или се храният... Могат да правят всичко, но не са тук, не са в настоящето.

Роланд знаеше в гавана как се гонят светлините на рекламиите от улицата. Мина време в мълчание. По един време се чу глас:

-Къде си?

-Тук.

-Лъжеш!

Задръжен смях. Постепенно дишането и на дланата се успокои и стана равномерно. Обърнати от тъмнината, те се разточиха в нея. Веда заспа с последни размири, въртящи се около разцепленето на човека - как тялото му лежи на 20-ти екватори в леглото си у дома, а умът му се разхожда по плажа на 10-ти август, докато емоциите му от февруарската любов насам сияят дълбок син... Тя заспа с цялото си същество устремено да промуши съединението на човека. А Роланд я гледа таинно известно време и погъна в дълбок син без увертири. Ако го беше попитала, докато я гледаше, къде е, тогава наконстатише да ѝ отговори - **ТУК!**

*

На сутринта Роланд и Веда излизаха пешком из хълмовете вин от града и застъпиха без посока. Мислите им се посеха ту постепенно и последователно в една посока, ту скачаха като жаби накъдето ги бълснеше някоя емоция.

-Значи в началото на еволюцията си, човекът отразява като бял цвет светлината, попаднала върху него, така ли?

-Да приемем, че е така. Ти как мислиши, когато почва да отразява отделни цветове от спектъра?

-Ами със сигурност, когато се ядоса отразява червен цвет! Хе-хе...

-Именно! Когато пропусне нещо в себе си, човекът му откликава. По реакцията му можем да видим кой цвет отразява

-А все стане спокойен, че е зелен, или?

-Сигурно... Знам ли, но определено емоциите са цветове.

-Човекът не е единствен обич. Явно може да си смени цветовете.

-Да, може и да ги комбинира, както може и да комбинира емоциите си.

на стр. 8>>

"БЯЛА ОДИСЕЯ"

Борис Атанасов

Каел Даут, служител от три години в Министерството на

Финансите, влезе в безупречно белия и чист асансьор на научния институт по океанография Абсфелд. Двама доктори са дали още по-близи престилики си изчакаха реда и влязоха задно с него. Той успя да ги разгледа - мъж и жена, на около 40, и двамата носеха големи кръгли очила с рогови рамки. Помисли си, че не би могъл да ги различи един от друг, ако не бяха от различен пол. Мъжът натисна лъскавата клавиатура на асансьора и те плавно се понесоха нагоре. С известно успокоение Каел си помисли, че лекторите не бяха много по-високи от него. Той самият беше пък откакто се помисли и изпитваше раздразнение, когато някой го гледаше отгоре.

- За 14ят етаж ли сте? - попита жената и той я кимна утврдо.

- Да. Лабораторията по океанографски изследвания, нали?

- Гочко така! - отвори тя. - Но Ви трябва отговориран пронес.

- Аз съм от Министерството на Финансите - каза той с известни доза недоволства гордост. - Не ме пускат!

- Трябва да говорите с д-р Адам първо! - отбелязала мъжът. - Тя е директор на лабораторията.

- Знам - кимна Каел. - Имам среща с нея! Настъпни леко конфузни тишини. После асансьорната клавиатура отбелзяжи 14 и дигата вратка се отвори самичка. Всичко му се стори дяволски стерилен.

- Дониждане! - каза той и бързичко излезе без дени за допака отвътре на реакция. Но срещата го дълъг коридор, също чист и бял. Научни сътрудници и доктори вървяха забързани и никой не му обръща внимание. Той старал се да избегне пластика карта на ревера си, показващи името му и положението му в Министерството и тръгна напред.

- Трети коридор вляво, трети коридор вляво - занютаря си той, докато настъпне не си по третия коридор вляво. Гам го очакване голямо предсъврение с едно голямо капане и бюро, за което стоеше леко пълнишка жена с кестенова коса и спередоточено поглеждаше нещо на компютъра пред себе си.

- Добър ден - приближи се той. - Аз съм Каел Даут, приятно ми е! От Министерство на Ф...

- Доктор Адам ви очаква - каза секретарката като бързо издигна поглед.

- Моля влезте! - после изрипа вниманието си върху компютъра и късните и прости начинани на клавиатурата. Той кимна механично и се насочи към вратата върху която поменял място. Не се измамиш ли, че не пие д-р Адам на нет? Штока плюска, излика ли сексуални

и дръпна дръжката.

Беше голем кабинет, точно като за директор на лаборатория, както той си помисли, но далеч по-малък от този на министъра на финансите. И почти целият беше в бяло. Така Една жена стоеше зад боро и четеше документите от някаква папка пред себе си. Тя издигна поглед.

После се изправи и се приближи.

- Добър ден! - поздрави Каел и й подаде ръка. - Каел Даут, Министерство на

Финансите!

- Доктор Калипсо Адам! - представи се тя.

- Приятно ми е! Аз съм директор на

лабораторията по океанологични изследвания.

- Знам, знам - закима той. Изпита явно раздразнение, че е по-нисък от нея. Освен висока, тя беше синеока, с дълга руса коса, хваната на опашка Северняшки тип шиньон. Със сигурност беше над 35. Шест или седем години по-възрастна от него.

- Моля - каза д-р Адам с явно присъщия за нея мек глас. - Нека седнем.

- Добре - отговори той с одобрение. Така нямаше да изглежда по-нисока. Той се настани на стола срещу неиното бюро и я изчака да се върне на мястото си, заставайки срещу него.

- Д-р Адам... - напомни официално той.

- Наричайте ме Калипсо, моля! - прекъсна го тя.

- Какво... ода, добре! Калипсо - какво име само - Както казах, аз съм от Министерството на Финансите. Изпратен съм, за да оценя и докладвам за работата на вашата лаборатория лично до министъра. Прави се преоценка на бюджета за научни изследвания, понеже средствата са дефицитни. Нали избирате, напинати са дефицитни. Дори практика само мен, а не цяла комисия.

Д-р Адам се облегна назад и кръстоса пръсти:

- Да разбираам ли, че е възможно вашият доклад да окаже влияние на министъра да ли работата на лабораторията трябва да бъде спряна или не?

- Ами всъщност... да. Дошъл съм да оценя работата и ефективността на вашата дефинит. Разбираате, нали, министерството не може да си позволи да изтържа неперспективни проекти.

Тя леко поклони глава. Но гладкото и лине не гримаше нито един мускул:

- При пъкото ми уважение към Министерство на Финансите и към Вас, г-н Даут. Вие какво разбираате от океанологични изследвания?

Гона му произвуча като критика. Той хризаша за то го критикуват

- Тук съм само, за да оценя ефективността на вашата работа, докторе! За да проверя какви са гарантите за успех на експериментите си!

- Никога не съм смятала, че експерименти и гаранции изпрът ръка за ръка!

Каел го дълъргири вратата. Чините очи на гама си пирлано са резеха на две. Той се постара да отвори скромно и

авторитетно - точно като министъра на пресконференции:

- Това трябва да да прецена.

- Много добре - каза тя и се изправи. - Тогава да тръгвам!

Очите му зашариха наляво-надясно от объркане.

- Къде?

- Нали имате да гответе доклад. Трябва да ви покажа лабораторията и по-голямата част от института Абсфелд, нали?

- О, да... да - закима той и също стана. Едва ли щеше да му хареса. Нищо в това място не му бе харесало досега!

* * *

Вратата на асансьора се затвори при натискане на бутона

- 2 етаж - обясни д-р Адам. - Там са откритите обекти. Където са по-голямата част от делфините, разбира се!

- Делфии? - прокашля се Каел.

- Запознат ли сте поне в какви насоки правим експерименти?

Той демонстративно извади малко телфтерче и писалка от вътрешния джоб на сакото си!

- През 2013 става инцидентът с атомно електроцентралата в Австралия. - започна тя. - Освободено е огромно количество радиация в източната част на континента.

Дори сега, след повече от десетилетие, причината за инцидента не е ясна. Саботаж може би! Едва ли някога ще узнаем, а и честно да ви кажа, не бих искал. Трагедията винаги си е трагедия. 1,5 милиона души са загинали. 4 милиона са засегнати от радиацията. В по-голямата част неиздадими симптоми на търча болест. Неизпълнена земна площ за поколения наред. Сидни престава да съществува. Мелъри е евакуиран незабавно и е необитаем до днес. Ей говореше бързо и отчетливо, скаки събиващаше полети на самолети. Асансьорът се движеше неустепно. Д-р Адам си пое дъх. - Абсолютно тъжно изтребление на всички океански форми на живот в района на Австралия и Океания. 95% от всички останали форми на живот в океаните са унищожени.

Каел кимна делово. Зищеше за това! Трагедията беше станала преди 11 години, когато той беше студент по Икономика. Беше голимо щастие, че учеше в Стокхолм

- повечето големи градове в света бяха с вакуола - предизведен прозрачен похлупак. След катаклизма в Австралия, всички градове си имаха вакуола.

- Да прължавам ли? - попита д-р Адам.

- Да.

- Институтът Абсфелд е един от четирите научни заведения за изследване, изучаване и запазване на океанските и морски форми на живот. Все пак проектът, върху който из и моят екип специалисти работим е в интересите на Министерството, нали?

Епсийнността към радиация.

- Значи... - каза Каел, докато пингене в телфтерчето - вие се опитвате да разберете нико само делфините са опасни?

на стр. 7 >>

-Почти. Това е обект на стари изследвания. Нашата лаборатория се занимава с друго - промяната в половопреродуктивните им навици.

-Моля?

-През тези години делфините развиха синдром, при който отказват да се чифтосват. Просто не искат да се размножават. Това започна постепенно и днес почти няма нови поколения делфии. Той спря да пинге. Осъзна, че през цялото време си е сканирал множество малки мовечета, хванати за ръце.

-Моля? - повтори той.

-Те измирят, г-н Даут. Ако не открием тази не искат да се размножават, скоро няма да остане нико един жив делфин на света.

Каел остана като тръмнат:

-А... аз знам. Учил съм за това... - изтигна той.

Вратата се отвори, когато стигнаха на 2^я етаж.

Греене ярко слънце. Той притвори очи, свикнал с луминесцентното осветление на института.

Д-р Адам тръгна бързо напред, носена от дългите си крака. Каел се постара да я последва максимално бързо.

-Тук са водни комплекси 3 и 4. По тях работят по двама научни сътрудници, един лекар и разбира се минимум 1 човек, участват и експериментите.

-Експериментите?

-Ще обясня! Имате търпение - те започнаха да вървят от едната страна на големия басейн, двойколен от ниска въженна преграда. Каел мина от дясната страна на д-р Адам... Калико... не искаше да се измокри.

Той сам не разбра кога през тях е застанал мъж, седнал на стол. Каел примири се със спящето. Беше малък на не повече от 16 години. И не съществува на стол. Беше инвалидна количка.

-Това е Пол! - представи ти момчето. - Нашият местен герой!

-Аха... - започна неуверено той. - Герой???

-Може би д-р Адам има предвид експериментален илих - каза Пол с неприкрит сарказъм.

-Илих?? - повтори Каел.

-Пол е човекът участник в експеримента. Той е инвалид и затова се съгласи да участва в проекта. - каза Калико и по студеното и лице се появи слаба проекция на горда усмивка. - Но нека ви представя. Пол, това е господин Даут. Той работи за Министерство на Финансите.

-Той ли ще каже дали да ни покрят или не? - момчето наклони настрани главата си. Беше рус, с прически на паника. Постепенно кръстинчила. - Аз съм Пол. - каза той и се обърна към д-р Адам. - Грижиш ли за мъжа си подозирам?

-Една ли - смърди се тя.

-Приятно че с - привърнати се внимателно Каел и се измънча на него.

-Но има още една Редко казва нещо

хубаво... - обясни Калико.

-Това е започто съм малък озлобен инвалид, който си счупи гръбнака преди 2 години и сега намира единствен одушник на страданието си в остръ сарказъм.

... но тук има златно сърце, - довърши тя без да му обръща внимание. - Понякога ми се иска да имах само една трета от куражата ми за издръжие на експеримента.

-Ще ми кажете ли все пак в какво се състои самия експеримент?

-Грижа се за Джери? Хич не е лесно! - обясни Пол.

-А Джери е...

Откъм басейна се чу плясък, последван след миг от струя вода, която обля панцирона на Каел. Той се изздържа да не изругне. В Министерството никога не ругаеха.

Делфин - каза простишко д-р Адам и насочи поглед към сивата оназика, а после и остра мунуна, която се поддона от басейна.

-Джери!!! - извика радостно Пол, развалийки целия досегашен ефект на "озлобен малък инвалид", приближавайки количката си максимално до басейна и мълчайки делфина, който явно също се раздваше, съдебки се по търгорещия звук, който издаваше.

-Май това е единственото нещо, което искам същността ми! - каза д-р Адам.

-Аха! - кимна Каел.

Тя изтичала предишната си студеница веднага, внимателно следейки как Пол дава риба от една близка кофа на делфина.

-Пол и Джери са един вид свиртани, г-н Даут! Нашият институт създаде машина, чрез която можем да... да сънжрем съзнанието на делфина и на момчето. - тя започна да говори по-тихо, за да не я чуе Пол. - Ефект на Доунър - обясни тя. - Никога не сме предполагали, че може да е толкова лесно! Делфините използват илюзорни видини, за да се ориентират. Да подават нуж, който се отбелязва от никаква попърхност и им носи информация за нея. К6-15, това е машината, която създава място, което позволява да обнържим сънната система на Пол като гази на делфина. Това не натоварва Пол, понеже той е инвалид - този мащаб от болото ме е парализирана.

Но ни позволява на нас, учените, да изследваме съвсем отдалечно поведението и паничите на делфина. Един вид да разберем какво мисли... защо... защо не искат да се размножават. Чисто и просто риба да следи какво е състоянието на Пол.

Каел слушаше и гледаше внимателно. Не беше извикал, че това е възможно. Някаква импулс в него го накара да изпадне такъв герберето си и да започне да пише, старащки си да си пригада чист и левовид вид. Мигом сири. Установи, че е започнал да сканира момчето в инвалидна количка.

-Може ли може ли да видя как машината работи?

-След 40 минути Пол има сеанс с К6-15. Трябва да се прави по 2 пъти на ден. Ваше право е да присъствате.

Той и кимна. Определено не знаеше какво да мисли!

* * *

Лабораторията беше бяла и чиста. Както всичко, което бе видял досега. Д-р Адам говореше със свой колега, а никакъв лекар преглеждаше Пол, а после започна да закачва електроди към чулото му. Каел се приближи към д-р Адам. Тя остави колегата си и му каза:

-Започваме веднага. Напълно е безопасно да останем в стаята. Машината не е опасна! Изчакайте, трябва да поговоря с Пол.

Тя се приближи до инвалидната количка. Натиска комбинация от два бутона на близкия пулт. От тавана се спусна устройство, прилично на... сам Каел не знаеше на какво... може би на онзи неща, с които жените си сушат косите. В случаи напълно пастваше на черепа на Пол.

-Ще умра ли, докторе? - каза той с изпължен глас и лицето му стана съвсем детско.

-О, моля те престани! - сряза го тя. - Писна ми от този цирк всеки път.

Пол се ухили лудешки. Д-р Адам натисна последния бутон и машината започна да издава странен метеличен звукът се отваря и застана обратно до Пол и колегата си!

-Сега той е свързан с телефон. После ще ни разкаже какво е усетил - каза тя и погледна момчето, което седеше в машината на главата си и без да мърда бе втръгнало поглед в блъсната стена. Всичко продължи две минути! После К6-15 се изгаси сама и се отваря от главата на Пол.

Д-р Адам се приближи и пак запнатка накърви бутони. Пол изтичала и разкърши прата си.

-Как беше! - попита тя.

-Джери - започна Пол и съкаш гласът му трепереше... беше самотен мисли. Много самотен. Не сам, имаше други делфии с него, самотен можех да получавам болката му. Колко страда. Беше се свил на дъното на басейна и удрише с мунуна си в цимента. Въздухът не му стигаше, но той продължаваше да удри с мунуна. Беше толкова самотен!

Каел не се бе изтигнал - гласът му определено трепереше!

* * *

-Задго изтигна? - попита тя. - Много добре знаеш, че машината не може да дава токъв комплиниран тип информация за състоянието на делфина.

Пол гори не се обърна да я погледне.

-По той не знаеше това, наси?

-Понитах те лицо то изтигна?

Пол изздърхна:

-Задго и нам, че Джери написта то боли Аз го обичам. И нам - той се обърна и я погледна тъжно. - Ше му помогнем, нали? Нали ще успеем да му помогнем?

Калико постави ръка на рамото му.

-Мисляше да Ако завинти от място

Например срам и яд или радост и гордост... Знаеш ли, може би това е именно чурага му!

- Възможно е, но тя не свети. Кога ще просветне? При какви условия?

- Логично е това да стане, когато цветовете пак се слеят в един и се получи бяла светлина. За тая цел трябва да се слеят всички цветове на спектъра, а за да се слеят е необходимо първо да са проникнали всичките в човека.

- Ух! Красота!

- И тънкота, бих казала...

- Веднъж светил и запали, човекът ще може да напи и други хора! Страхотно!

- А, не е толкова лесно! Като си спомня за онзи учител - всички го слушаха и се съгласяваха, но не се запаваха. Нико и тих не трепваше, не се променише. Като мъртвии! Слушат думите и ги складират в ума си. Пиф!

- Не са се оправили преди това. Издига, че това е необходимо + да изчистиш ума и сърцето си и да се довериши на учителя, да го оставиш да те води, да знами Огъня ти.

- О, Роланд! Зашо всички ги е страх?

- Не знам... Не знам...

- А би трябало да знаеш! И теб те е страх!

- Мен?"

- Да, теб. Страх те е от Светлината, запото тя може да освети в теб неща, които не си си пред чужди очи. Страх те е да надникнеш в себе си, запото там, вътре, дълбоко долу, има заровени страсти, нечести желания, ложни помисли, срамни неща, позорни греници, кирливи ризи. Затова първо се съпротивяваш сам да влезеш в по-тъмната си е фрака и ръка, и второ - не би попаднал и ни друг човек да освети интимността ти, запото и той не види какво има там. Но това не е срамно, Роланд! Не е! Всички сме хора, нито един човешко желание не ние чуждо, ще ге разберем. Ако не всички, то поне учителят ще ге приеме такъв - с твоите "лонии" мисли и чувства. Той не ще те отхвърли, ще остане с теб при тях, и ще ги покаже как да препарират грозните болести и красавин лебеди.

- Мен ме е срам пред собствените ми очи - измъкна го без да и ногздне.

- Зашо? Всички сме малко луди, изкривени, смесица от добро и зло, от тъмнина и светлина.

- Зашо, но не искам да го приема - тихо каза той.

Веда мъжка. Беше се развалила. Поникна не бива да осенети външният проектор - тий-нейките тъмни честенца на човешката душа. И тя го разбра.

- Нашиняна! - промъчи.

- Ъзи.

- Зашо, Токи е пиян обиче.

- И ти си страхливи - казва тихо Роланд и я покрила внимателно - Страх те е да се приближиш към друг човек и да останеш при него.

- Я повтори?

- Страх те е, Веда! И ти го занеш. - Роланд надигна глава. Щеше да е остьр като нож, но щеше да го каже. Щом беше дошло времето на хвърляне на светлина, то...

- Страх те е да не се обвържеш и да станеш зависима!

- Естествено! Ти да не би да напираш да си зависим от никого?

Нападнинето е най-добрата защита.

- Не. Но поне не бягам като от чума от това! Как ще пламнеш цялата като щом ги се запали ръката и бягаш? Никога не оставаш дълго.

- Няма нужда от това!

- Има. Времето е необходимо, за да приемеш положителните и отрицателните части на Огъня, или да видиш хубавите и лошите черти, павици, постыпки на човека, с които си.

- По диволите, Роланд!

- Така си. И ти го знаеш:

- Да! Но не ми го напирай в очите ти!

- Не се съпротивявай да го видиш и няма да те боли. Какво толкова го отричащ? Всички ти са страх от нещо, нормално е.

- Знам.

Само когато си много близо до някого можеш да го видиш добре и да го пипнеш. Него го е страх, да те пусне близо, запото не знае дали ще го погадиш или ще го одраскаш. Продължи ли да те отблъска, той ще остане сам като изсъхнала земя + неоплоден, неплодороден, беден.

безикусен. Зашо напукваната земя не е хубава? Запото тя не пропуска Огъня на същите места да наплезе пак в нея, а ги отблъска с по-върхността си, затова по-върхността ѝ се разрушава. А водата например ги пропуска. Затова ги се изпарява и тече не е лошо. Ги назава своята целостност, своята същност. Само се метаморфизира.

- Сега аз имам Светлина в ръката си, Веда, и съм влязъл при теб. Ако не ме отблъснеш, ще мога да ти помогна, след като яче видя какво се крие в Мрака ти, да го приемеш. Позволи ми.

Тя трепереше.

Роланд я погрижи по косата и бавно, нежно, я прегърна...

*

Зад се запали един суха пръчка е необходимо тя да се докосне до пламък. Дори когато е светло и не личи, че пламъците подават по пръчката, те са там. Само да има контакт, доверие, отваряне на сърцето. А за да се отвори сърцето е нужно умът, с неговите настоящи предупреждения и нанически писъци, да замълчи поне за мен. Тогава сърцето се разтваря и светлината павиши в него. А умът се успокои...

Къде отива светлината, когато узесим лампата? Ночива в стените. Остана в стаята.

Къде отива светлината, когато пуснем порите и вътре стане тъмно?

Остана отива. Не пълзя. Просто стана ни си затваря очите.

Това е една съществена истина за Светлината - тя във всеки един момент е тук, ако ти се струва тъмно, то е защото си си затворил очите.

Освен това, всичко, което виждаш със затворени очи, се нарича сън. Ти не виждаш реалността. Затова ако си мрачен или ти е мъчно, или си тъмен - т.e. ти е тъжно, то знай, че си си затворил очите, и всичко, което виждаш сега, е илюзорно - и хората, и целия свят. Не се заблуждавай, че то е наистина такова.

Интересното е, че с тъмнината не можеш нищо да направиш. Тя е отсъствие на нещо, отсъствие на светлина. Затова и аналогично не можеш да промениш директно мъката, болката, страхъ, учинието - можеш единствено да пропуснеш малко повече Светлина, за да стане по-светло. Можеш по-често да се разваш и така да станеш по-рядко гъжен, можеш повече да обичаш и така по-малко да се страхуваш. Тъмнината не съществува实在но, затова и не е възможно да и имаш. Светлината е тази, която съществува - тя може да се увеличава и намалява, тя може да присъства и да се променя. Тъмнината е отсъствието на светлина. Отсъствието е негативна характеристика на нещо позитивно съществуващо. И защото тъмнината не съществува, тя няма и възраст. Нямай млад и стар мрак, къс и дълъг мрак. Не е по-трудно да разширим 200-годишен мрак, отколкото 2-минутен мрак. Независимо колко дълго е отсъствала светлина в една стая, в момента, в който лампата светне, мигновено става светло. Тъмнината изчезва.

*

Роланд и Веда откриха каквото гърсеха и се разделиха. Те осветиха некои тъмни къщчета в душата на другия и го оставиха да оглежда видяното, да се научи да го приема и да живее с него, виждайки го непрекъснато. След тази среща на телата им, на умовете и най-вече на сърцата им, те вече не бяха същите. И никога нямащо да бъдат.

Характерно е за този, който е видял Светлината, че не може да я забрави и вечно се стреми към нея. Дали някаквът човешки природе не е с характера на Светлината? Дали не е самата Светлина?..

Когато учителят говори тази седмица на хората, той откри в очите на едно момиче особен блъск - такъв, който издава дълбочина. Той можеше да вижда същността на хората, запото Светлината познава Тъмнината, тий като се ражда от нея. Така учителят разбра, че нещо в това момиче се е променило. Видя, че в него беше станало по-светло от минаващияят, много по-светло. И учителят усети че искра от неговия Огън беше прехвъркната във Веда и бе запалила нейния Огън. И се зарадва.

И момичето се радва.

Роланд също се радва.

Вратата на хана се отвори и през нея влезе най-страничният човек, който никога е живял на този свят. Той носеше сиво, дръпаво наметало, на рамото му имаше торба, която бе кърпена поне двайсетина пъти, а в ръката си държеше массивна дъбова тояга, на която се предполагаше, че се подпира. Възрастта му не можеше да се определи въпреки, че си личеше, че бе много стар. Бялага му брада стигаше до колана му, а косата му се разпиляваше по раменете докато стигнеше лактите. Всичко в него показваше, че е на преклонния възраст, но сиво-белите му очи показваха друго. От тях бликаше енергия и неописуемо желание за живот. Той седна на бара и си поръчка чаша чай. Всички в хана се разсмихаха.

-Хей, дядка, гона с хан. Тук не сервираят чай. Джим лай на стария един халба бира за моя сметка.

-Старият ѝ обирна към човека, който го бе нарекал ледка и проговори с исклучително пълтен и монен глас, който никой в хата не бе забелязала до сега.

-Аз не съм дядо ти, че да ми говориш така. Той е стотина години по-млад от мен. Мисля, че си го спомням добре. Името му беше Джак Смит, нали?

За бога, човек! Ти си прав. Но, от къде то познаваш, той умря преди повече от 50 години, когато бях още дете. И какви са тези глупости, че си сто години по-стар от него. Човек не може да живее толкова дълго.

«Няма пейзажски лица. Но има тикива, по-странни от обикновените. Гочио, като може да възраст Роден съм през повече от 250 години в тази местност. Фермата на родителите ми бе зад хълма, а след нея започваше гората.

-И как ти е името на единият странник? –
зашита по-днешното съдържателя на хана.
-Казвам се Мерлин, но ако не искате да
разберете моята загадка отпълно
възрастта ми само кийзете и да ще мълчи –
отговори старецът без да покаже с нещо, че е
особено заинтересуван от по-интересната топка.

В този момент всички в хана погледиха укорително съдържателя и замолиха старата да им разкаже историята ей.

-Добре ще ви разкажа историята, на която се
засъжда благодеятелите ми. Още когато

Замъкът на Магьосника

Dorian Halfelven

бях малко момче, аз обичах да скитам из гората до фермата ни. Не се страхувах, че може да се изгубя, защото съда ли имаше човек, който да я познава по-добре от мен. Един ден, докато си обикалях безцелно, чух приглушени стонове. Ориентирах се по звука и намерих белобрад старец подпрян на лъниера на едно голямо дърво. Дрехите му бяха обгорени, тялото му също бе обгорено и си личеше, че не му остава много живот. Приближих се до него и го запитах:

—“Мога ли да ви помогна с нещо, сър?”

-Той ме погледна и ми отвърна със сваи
доловим глас:

“Момче, не ми направиш ли една
хартија?”

— “Да” — отвѣтилаъ тѣ.

"Не бързай за ми отговаряц без да си
чуда, какво ще поискам от теб. Първо ще
ти разкажа историята си, за да разбереш
важността на мозбата ми, а след това ще
решим дали ще приемеш. Катив се
Дорнан и съм последният жив магъсник
на света, преди една седмица предизвиках
последният дракон на двубой и го убих, но
той ме рани смъртоносно и из трънки да
си гърся последовател, за да могат
маговете да надживеят драконите. Та,
ако това е мозбата ми момче, ще станал
мой постезовател."

"Да" - открытие прибрежного из.

— Тогава бих мислил, че си съм една фантастична идея, че ще стана заклинател и ще владея магията. Но после се сещах, че последният чародей умира пред мен и няма да мога да стана като него и видната споделих това си вънждане.

— Сър, Вие умирате и няма как да изучавате занаята Ви. Много бих се радвал да стана мал, но нямам практическата възможност. Това е самата истина.

“Не, не е така има начин, по трябва да ми обещаш, че ще бъдеш мой последовател.”

—“Основная” — извиках радостно из

— Тогдана не ги кажи, какво трябва да направиш. Вземи този клоч — и той ми

ФУТБОЛ = БИЗНЕС

Общоизвестно е, че футболът днес е много по-различен от преди 20-30 години. Тогава футболистите са играли с чест и за удоволствие на феновете. Днес този спорт е доста по-различен. "Любовта" още я има но е насочена към най-съществената му част – парите. В наши дни рядко може да се види футболист, който да играе за публиката. Най-популярната игра се е превърнала в машина за правене на пари. Футболът е станал бизнес, колкото и трагично да звучи. Успехите не се постигат чрез физическите качества на спортсмените, а чрез парите, които притежава даден клуб. Колкото повече финансиерски знаци, толкова повече успехи и трофеи.

Шампионската лига е мястото на всеки един играч. Но в нея няма място за бедни тимчета от страни като България, Сърбия, Македония, Словения, Израел. Състоянието на футбола в една държава зависи и възло от икономическото ѝ състояние. Но парите имат и добра страна. Всеки футболист дава пад-доброто, за да бъде забелязан от някои европейски гранд от Италия, Англия, Испания и Германия, защото там са парите, големите пари. Те са искри, лъжи на футбала като заминър на земята на честната си и честна нускане. Футболът при добри условия няма значение, а именно бизнес.

Димитър Гумерски

Благодарим на авторите на този разказ и есе. Те са един от малкото, които откликаха на нашия призив и се включиха, макар и косвено, в направлата на този брой.

Е, виждате, че няма проблеми да изразите мнението си – без значение какво е то – достатъчно е да е вашето собствено.

Мейла е на ваше разположение 24 часа и 7 денонощие - не си винагре.

“Free Style”: “НИКАКВИ ПОЗИ И СТОЙКИ!”

Понеделник, 18.00 часа, Петното.
 Имам среща с група “Free Style”. Те са там всеки ден, за да репетират. Нагънвали. Същата пристигналата си кък и чанти, изглеждам диктофона и с ужас усвироявам, че е леко понаклонен. Проверявам дали работи и си отъхваш. Всички са весели и ентузиазирани от интервюто. В търсия момент се стреснат при вида на диктофона и се притесняват, че ще запишат “всичките им глупости”, но след няколко въпроса добри и не са забелязани. На посечето отговоря Иван - името на всички - защото е най-големият и най-опитният в групата. Казват ми, че е “шеф-диригентът”

“Free Style”:
 (от ляво на
 дясно)
 Ангел 19-
 китара
 Стойко 19-
 баскитара,
 Атанас 19-
 барабани,
 Анелия 17-
 вокал,
 Ивайло
 (Топси)
 18-клавири,
 Иван 22-
 китара.

От колко време сте заети?

Иван: От 1 година и 2 месеца.

Как определяте стила си?

Иван: Free Style. Името затова е такова. За да не се задава този въпрос от всичките журналисти като тебе (смеем се...). Ангелските парчета не се определят стилово, кашите се появяват спонтанно, а кантире ги сирирам независимо от стила. И репертоарът ни е много разнообразен - сирирам бавни парчета, бързи, търди, меки, MTV, всичките.

Стойко: И това не го правим, за да у颓ен вкуса на новечето хора. Всички парчета, които сирирам ни харесват на нас самите.

Какък авторски парчета имате?

Ангел: Като инструментал имаме около 10 готови, като текст само 3 са напълно готови. Казват се “Безсъние”, “Феята от факса” и “Пъсънни съзи”. Другите са

започнати, но смятаме скоро да ги завършим.

С какво друго се занимавате? Знам, че Анелия е ученичка в нашата гимназия.

Иво: Аз трябва да завърша тая година, ако завърша, да!

Ангел: Ние двамата с басиста сме прекъснали Пловдивската академия. Завършили сме музикалното училище “Добри Николов”. Аз - с ингулка, той - с китара. В момента работя в компютърна фирма.

Иван: Начо е пълен пийзик.

Иво: Той щото е пълен айляк, затова и го нямам, а Иван е dj и Петното.

Иван: Аз се водя, че уча в МЕИ-Пловдив, ама не се лице кой курс. Прекъсвам си и си мотам калъмничката.

В как пловдивски клубове сте свирели?

Ангел: Където е излизал клуб, който, примерно, след 1 година е затворил, ние сме минавали през него.

Анелия: Сирили сме в Силвър-А, Пианото, Петното, на Рахат тене, пред McDrive.

Иван: На Нова Година свирихме на пощата и снега със Сигнал.

Стойко: Сирили сме и в Сингинг Хол в София.

Не се спира лесно до Сингинг Хол...

Стойко: Интересното е, че повечето групи са търкали всички допнодробни клубове, докато стигнат до Сингинг Хол, обаче ние просто скочихме там!

Ангел: Още по-интересното е, че стана почти бет никакви връзки. Един наш приятел, който спирал сири в София, занесе наши реклами диски, записани на живо, и изложда, че на шефа му е харесал и ни покани. Това ни е първото и единствено свидение в София заега. Още на други ден ни поканиха, за да ни предложат да сирирам так, но не можахме да отидем. Доста успешно участие беше!

Има ли клубна сцена в Пловдив?

Иван: Все още няма, но ще има.

Клубовете ли са малко?

Иван: Не е нужно да има много клубове, важно е да се направи професионално.

Стойко: И да има цедка на групи. Това е най-важното.

Иван: В момента има един клуб, който се разработва по много свестен начин. Това е SAX, бившият Силвър. Собствениците са много настъпани. Трябва да има и надъхани групи, който да се отнася сериозно към клуба и клубът да се отнася сериозно към тях.

Имате ли конкуренция в Пловдив?

Ангел: И да има, ние не я търсим тук.

на стр. 11 >>

...Ангел...

...Иво...

B-ExTREME :: СКОК С ПАРАШУТ

Внимание!!! Само за маниаки!!! И в никакъв случай не казвай на мама откъде са ти хрумнали дяволски екстремните идеи, които неминуемо ще те осенят след прочита на тази статия.

Това си е неописуемо преживяване, ама колко път трябва да изминеш, докато се стигне до него...

Първо трябва да убедиш родителите си, че скочането с парашут е абсолютно безопасно и в него няма дори капчина риск. Тази задача обаче обикновено е абсолютно непосилна, защото в твърдението няма почти капчина истина.

Второ, но не по-малко по важност, е да отидеш до GP-го си, за да се увериш, че сърцето ти ще издържи, докато краката ти стъпят здраво на земята. За съжаление, хората със слаби нерви са лишени от възможността да си покачват повече адреналин.

Третата точка от плана е да се качиш на кантара въвъши и да се надяваш стрелката да покаже поне 50 кг. В противен случай има реална опасност вътърът да те отвее нанякъде, и то в буквния смисъл.

Четвъртата ти задача е да си намериш парашутна школа. В Пловдив има такава и тя никак не е лоша за

българските стандарти (звучи малко като релкама ама...).

От тук нататък всичко зависи от упоритостта ти. Ако успееш да изкараш няколкомесечния курс по парашутизъм, ще дойде моментът да те натоварят на някой хеликоптер. Пожелавам ти да не е от най-раздарниканите, за да не се разпакне преди да е набрал достатъчно височина за скок. Иначе ще ти се наложи да отвориш парашута преждевременно и да се надяваш че ще има достатъчно време той да се разпакне. Ако се впускаш в подобни мрачни мисли, по-добре се откажи!!!!

Парашутът винаги се отваря! Ясно??

Да приемем, че всичко дотук е минало нормално (което става при 99% от случаите). Ти стоиш пред отворения люк, под теб се разстилат страховити пейзажи. В следващия момент някой "приятел" ти дава началния ритник, пардон – тласък, в това екстремно преживяване. И после.....

Падаш, падаш, молиш се на всички огове, които знаеш, и..... Продължаваш да падаш, може по някое време да решиш да дръпнеш ръчката, която да ти отвори парашута. Само гледай да не я изпуснеш, защото после ще ти се наложи да я търсиш из китните полета, над които скачаш, а това не е особено кратко, нито пък приятно преживяване, а е малко вероятно да я откриеш.

Като стъпиш на краката си, със състин усилия събиращ парашута си и чакаш някой да дойде да те прибере, или пък сам тръгваш към базата, мислейки си колко вълнуващо бе, една съдбата мечта, кога ли ще събереш смелост да скочиш пак, дали пък да не пробваш и бънджи (ако все още не си) и какво ли още не ти минава през главата.

Май не ми остана друго освен да ти пожелая успех при убеждаването на родителите ползата от това екстремно начинание (но не и ако вече си пълнолетен, разбира се). Аз още работи по въпроса и се надявам, защото вярвам, че и моят парашут рано или късно ще се отвори...

>> Моника<<

СЪДИЯ СПИРА БАСКЕТБОЛНИЯ НИ ОТБОР ЗА ОКРЪЖНО ПЪРВЕНСТВО

Баскетболният отбор на гимназията завърши втори в общинското първенство за юноши, но въпреки това отпадна от по-нататъшното участие в републиканския училищен първенциат. Традицията за достойно представяне на тима обаче и тази година бе спазена. Ето как протече участието му....

Първото срещане пред състава на треньорката Мария Ангелова бе първенство за училищата от район "Север" на гр. Пловдив. То се проведе на 23 февруари. В него грябващие да излизат отборите на ЕГ "Пловдив", ТХВП, ФЕГ и Руската гимназия. Видя се обаче, че нашият са с класа над своите съперници и грижите убедителни победи бяха най-закономерното нещо, което можеше да се случи.

Следващото сътврдо бе общинското първенство. Там, където участват най-добрите отбори от града. На 16 март в залата на училище "Цар Симеон" един срещу друг се изправиха съставите на ЕГ "Пловдив", Механотехникума, Електротехникума и Строителния техникум.

Първият мач на нашите беше срещу "Механото". Играта беше доста равностойна, но все пак крайният резултат бе 25:20 полза на ЕГ-го. Междувременно Строителният победи Електротехникума - отбора, срещу който "англичаните" грябващие да играят. В този мач те нямаха никакви проблеми и постигнаха втора поредна победа - този път със съкрушителното 36:17. За съжаление Строителният техникум също счупили за втори път и се изравни по точки с нашите. Така двубоят между тези два отбора щеше да реши кой ще победи в турнира и ще участва по-нататък в окръжното първенство.

Мачът започна много равностойно, вървеше кон за кон и така до самия му край. Виждаше се, че нашите са решени на всичко да побоят, бореха се и на моменти показваха игра, присъща за "извънземните" от NBA. Точно когато нещата бяха на кантар, съдията влезе в ролята на главно действащо лице. Започна да свири фаул за всяко малко нарушение на нашите, но когато събитията се случиха от другата страна на полето оставаше безмълвен и спестяващ личните нарушения на противника. Така някои от титуларите в тима на английската натрупаха по 5 лични нарушения и бяха изгонени от игра. Въпреки че играха с резервите, редовното време завърши при резултат 62:62. В продължението обаче психическото напрежение и новите аванти на съдията към съперника (заради натрупани нарушения бяха изгонени още двама наши играчи) наклониха всичките в полза на Строителния техникум, който победи със 72:66.

След края на турнира треньорката Мария Ангелова, която неведнъж е извеждала баскетболистите ЕГ до финалите в София, заяви специално за читателите на "дeлта тe": "Отборът игра много добре като цяло. Момчетата показаха изключителни комбинации и отигравания и напистина заслужаваха да продължат в следващия етап от първенството. Далеч съм от мисълта да оправдавам да избогат със съдийството, но в последния мач то беше гириче тенденциозно като реферът просто се подигра с отбора. По-лонгото е, че доста от титуларите завършиха тази година, но искам, че и следващата ще имаме босисособен състав."

А сто и отбора, който представи гимназията в това първенство: Атанас и Георги (11^а), Стоян (11^ж), Боян и Мартин (11^к), Андрей и Димитър (11^е), Гони и Любо (11^и), Димитър Ст. (11^х), Иван (10^и) и Радослав (9^в).

>> Владо<<